

אימי ליכטנפלד – המדריך לקרב מגע

נכתב ע"י מאיר אברהם

אימי בשרותו הצבאי

אימי ליכטנפלד

אימי בהדגמה כנגד סכין

הערת מערכת: אימי שדאור ליכטנפלד התפרסם בעולם כמפתח שיטת הלחימה וההגנה העצמית "קרב מגע"; [הקש כאן](#) לפרטים מאתר ויקיפדיה.

האימון הבסיסי של אנשי הפלי"ם נערך במסגרת קורסים של מפקדי סירות. באלה הושם דגש על הפעלת כלי שיט קטנים, בעיקר מפרשיות. לפי כך, אך טבעי היה לבחור כבסיס ראשון של הפלי"ם בקיבוץ שדות ים. המחנה התארגן סביב מפרץ קטן, מדרום למשק ובו תקועים כמה סלעים גדולים. בלילות סערה, הסירות שהושארו על עוגן במימי המפרץ, נגררו והועפו אל הסלעים ואילו אנחנו, מדריכים וחניכים הוזעקנו, בכל פעם, לחלץ מציפורני הסלע את רבקה, את תרצה או את דב. לילות קרים ושעות של מאבק במשברי ענן ששחקו בסירות כשחק בקליפות אגוז.

אותם לילות רחוקים (יותר משישים שנה) של חוויות מיוחדות, מעלים זיכרונות עזים של מאבק באיתני הטבע ושל אנשים חסרי אונים שלוחמים בהם, כמעט ללא כל סיכוי של הצלחה. בו בזמן מצטיירות בדמיוני דמויות שהשאירו רושם בל ימחה. ביניהם, אברהם זכאי, מפקדנו באותם ימים, המדריכים יוס'קה אלמוג וישראל אורבר, וכן **אימי** – המדריך לאימון גופני וקרב מגע.

הגעתי לשדות ים לאחר מספר שנים של שירות בפלמ"ח וראיתי עצמי כ"ותיק" בעל יתרונות של ניסיון מבצעי, וכן של ידע מגוון במה שכונה בזמנו כ"מקצועות המגן", ביניהם נכללו: השימוש במקל (קפא"פ), סכין ועוד. **אימי** הרחיב את המעט שהבאתי מהפלמ"ח והפך אותו לכנס יקר ערך של כושר עמידה גופני והרבה יותר מכך, הוא נטע בי תחושה של אמון מלא ביכולותי הגופניות. **אימי** לימד אמנם שחיה וצלילה, אך בנוסף לאלה הוא היטיב ללמד קרב מגע, ואגרוף. המקצוענות, השקט והצניעות שאפיינו אותו שתלו בנו - חניכי הקורסים - את היסוד הראשוני של אמון בעצמנו וביכולתנו לעמוד כנגד תוקפן כלשהו. זו הייתה, תרומתו החשובה ביותר של אותו גבר מבוגר בהרבה מכל אלה שסובבו אותו.

עד כה בקשתי לאזכר במעט תרומתו המקצועית של האיש, אך אין לשכוח שהשעורים של **אימי** תרמו גם להווי המיוחד ששרר בקורס והיו לתופעה כמעט יום יומית. אביא שנים בלבד ממעמדים מיוחדים אלה: באחד המקרים, אני זוכר את עצמי ואת פרץ ניצבים זה כנגד זה ומתאגרפים ושאר החניכים ניצבים סביבנו צוהלים וההילולה רבה. בהזדמנות אחרת, בני קרביץ, בעל פני הילד, מתגרה בניסן לווייתן וקורא אותו להתמודדות. שני בחורים מגודלים: האחד ילד חצוף ואילו השני חנון בעל חיוך ערמומי, חובט בנמרצות מפתיעה במתגרה וסביב צהלה וקריאות התפעלות.

ברבות הימים, עם הגיענו להונגריה, נשלחנו כמה בחורי פלי"ם להדריך את צעירי היהודים המקומיים בקרב מגע. זאת, כעין הכנה לקראת עליה ובעיקר, כדי להגביר ביטחונם העצמי. בקרב קבוצת המדריכים, הארץ ישראליים היו, לפי הזכור לי, גם חיים גורי ואמנון יונה. בהמשך, לאחר זמן מה, נשלחנו גם לרומניה ובה המשכנו להפיץ תורתו של **אימי**. זאת, בסדרה נוספת של קורסים לצעירי הקהילה.

תמצית תולדות חייו של אימי שדה-אור (ליכטנפלד):

יליד בודפסט – הונגריה 1910.

גדל בברטיסלאבה אשר בסלובקיה, עסק בספורט ורכש טכניקות לחימה שונות, בין השאר, הצטיין בשחייה, התעמלות, אגרוף וכן, בהאבקות. בשנות השלושים המאוחרות היה שותף למאבקם של יהודי ברטיסלאבה כנגד קבוצות אנטישמיות.

ב- 1940 ביקש לעלות ארצה ועלה עם חברים על כלי שיט רעוע שהתאים להפלגה במימי נהר. במשך ההפלגה נאלץ לקפוץ למים כדי להציל טובע ובהמשך עשה זאת בפעמיים נוספות. בשל כך, מים חדרו לאוזניו ובהעדר טיפול קיבל זיהום ובהמשך, ניתוחים שגרמו לעיוות הפנים. כעבור ימים, דודי האוניה התפוצצו. משחתת בריטית איתרה אותם ואספה את העולים. **אימי** הצטרף לצבא הבריטי ושירת במסגרת הלגיון הצ'כי. לאחר כשנה וחצי קיבל רשות לעלות ארצה.

ב- 1942 הוא הגיע לארץ ובהמלצתו של יצחק שדה, הצטרף כמדריך שחיה ואימון גופני לפלי"ם.

עם הקמת המדינה שירת ב-צ.ה.ל כמדריך לאימון גופני וקרוב מגע, וכמו כן יצא בשליחות המדינה לאתיופיה ללמד את תורתו למשטרה ולצבא המקומי.

אימי בצעירותו

אימי בערוב ימיו

ב- 1964 פשט את המדים והחל ללמד תורתו לאזרחים ולגופים ציבוריים שונים.

ב- 1998 נפטר בשיבה טובה בעיר מגוריו נתניה.

יהי זכרו ברוך !